

מפץ של אהבה

התקבל בתקשור שנערך בתל אביב ב-21.5.22

אם כן, שלום.

אם כן, אנו מתחילים. מפגש נוסף, הזדמנות נוספת לעסוק במתרחש בעולם זה של בני אדם, בכיוון בו אתם הולכים, בתנועה המתקיימת כעת.

אנו מבקשים לדבר על מפץ המתרחש כעת. הוא מתרחש כבר זמן מה והוא מגיע לשיא מסוים. אנו מבקשים להסביר זאת, מה מתרחש, למה אנו קוראים מפץ.

ראשית נתחיל ונאמר מה זה לא. נאמר שזה איננו מפץ גדול או מפץ קטן במובן של התחלה חדשה, של בריאה חדשה, אלא שלב בתהליך. כלומר, אפשר להתייחס למתרחש כעת באופן לינארי. למרות שהמציאות איננה באמת כזו, אתם בהחלט יכולים להרשות לעצמכם לתפוס זאת באופן לינארי.

אתם נמצאים בתהליך של התפתחות ואתם נמצאים בזמן מסוים, במה שאפשר להגדירו כשלב מסוים, שבו אנרגיה מרוכזת מאוד מתרחבת בבת אחת; אנרגיה שמהותה היא דרישה לבעלות בית, דרישה לאחריות אישית, דרישה לחיבור של בני אדם לעצמם, לאלוהי שבתוכם, למהותם כפי שהיא.

זו דרישה שיש בה מאפיין של חד משמעיות, כלומר לא בקשה, לא הצעה, לא תפילה, לא מתן בחירה, למרות שגם בתוך דרישה שכזו ישנו חופש בחירה. ישנו מאפיין של חד משמעיות - אתם נדרשים, מתוך עצמכם, מעצמכם, לחבור לעצמכם. כלומר, הדרישה היא מבפנים והיא מופנית מעצמכם לעצמכם. כמו דרישה להפסיק לשחק במשחקים שגורמים לנזק, אם אפשר לומר בשפה של בני אדם.

זו דרישה לבגרות חדשה, להסכמה לראות מציאות רחבה, את הממדים השונים שלה, להסכים להיפרד מתפיסה נעולה ונועלת של קורבנות, של עשו לי, של לקחו לי, של אין לי, של לא היה לי, של לא יהיה לי. דרישה להיפרד מזה ולהסכים לראות ממדים נוספים של מציאות - את הבחירה שלכם להיות כפי שאתם כיום, שגם אם היא לא הייתה מודעת, זו עדיין בחירה; את הרצונות השונים והצרכים השונים והרגשות השונים שאתם רגילים להתעלם מהם; ובעיקר את הקריאה של הרוח שהיא אינדיבידואלית והיא ייחודית, קריאה אשר מבקשת מבני האדם לצמוח בכיוון מסוים, לנוע באופן מסוים, אם תרצו, בדינמיקה מסוימת.

זו קריאה ייחודית. כלומר, התוכן של הקריאה הוא ייחודי לכל אדם ואדם, אבל קיומה של הקריאה הוא משותף. כלומר, גם לקחת אחריות יותר מבעבר על הבחירות שהביאו אתכם עד הלום, גם אם הן לא היו מודעות; לקחת יותר אחריות על רגשות, על צרכים ועל רצונות שאתם לרוב מתעלמים מהם; ולקחת יותר אחריות, כלומר, להקשיב הקשבה עמוקה יותר לקריאה של הרוח, לאן היא מבקשת שתנועו.

זאת דרישה לבעלות בית באופן שאינכם מכירים. זו דרישה לשינוי שאינכם תופסים את היקפו ובכל זאת מתבקשים להסכים אליו. הדרישה היא לאהבה גדולה יותר משאתם מכירים.

זו אינה דרישה לכפרה, זו אינה דרישה להתנצלות, זו אינה דרישה להורדת ראש, זו אינה דרישה למסכנות, זו אינה דרישה לווייתור או לפרשה. זו דרישה לאהבה. זו אמת שלמרבית בני האדם קשה עד מאוד לתפוס, שכן לקיחת אחריות או בעלות בית זה דבר שאינו נתפס כחיובי בהכרח. אתם עשויים באופן כמעט אוטומטי להתנגד לרעיון שעליכם לקחת עוד אחריות, ויש ביניכם אשר אומרים או מרגישים שהיה כבר מספיק מזה ומתי אפשר לנוח. אבל הדרישה היא דרישה לאהבה ואהבה היא מנוחה ומה שאתם מתבקשים להרפות ממנו זה מאבק, זה התנגדות, זה חוסר שיתוף פעולה זה התעלמות, זה הכחשה.

מה שאתם מתבקשים לחבור אליו זו אהבה, כלומר, הקשבה ותשומת לב וחברות. זו תנועה של חיבוק וערסול, זו תנועה שנותנים יד ביד והולכים ביחד במסע, ביחד עם עצמכם ומתוך זה עם העולם. זו דרישה לאהוב את עצמכם יותר, כלומר להסכים לראות מה טוב ומה שאינו טוב, מה בסדר בכם למרות שאתם מתעקשים עד מאוד למצוא מה לא בסדר.

אתם טובים בזה, בהחלט, בלמצוא מה לא בסדר, מה הבעיות, אתם כל כך טובים בזה שאתם ממציאים המצאות רבות, משוכנעים שאתם צודקים, מתנהלים מתוך אותן המצאות ויוצרים מציאות. אתם טובים בזה, בהחלט. ככל שאנחנו יכולים להסביר באופן נגיש את מהותה של דרישה זו, היוצרת מפץ בעולם זה של בני אדם, הרי שהדרישה הזו היא להרפות מאותם הסיפורים אשר תוכנם הוא 'אני לא בסדר' ולראות את עצמכם באור חדש, אור שגם אם הוא לא לגמרי חדש, יכול להאיר פינות חשוכות שאליהן הוא מעולם לא הגיע.

האם אתם מוכנים, יותר מאי פעם, לראות מה טוב במה שנתפס כלא טוב, מה שאתם רגילים לצבוע בשחור ואולי בכחול כהה עד מאוד, מה שאתם רגילים לפסול? האם אתם מוכנים לראות את כל זה מחדש, באור חדש? אולי להתחיל לראות טוב באור בכלל, שכן ישנם חלקים בכם שמעולם לא ראו אור יום, שמעולם לא התחממו בקרניה של השמש הפנימית.

איפה החופש? איפה העדינות?

זהו זמן לחבור אל אותה השמש, אל מי שאתם, ולהסכים להתחמם ולחמם את עצמכם בחום של אהבה. יש בזה דרישה, בהחלט. יש בכל זה דרישה, ואנו מודעים לעובדה שמה שאנו אומרים יוצרים מין אי הבנה אצל חלק מכם - כיצד זה יכול להיות שאהבה דורשת? איפה החופש? איפה העדינות? איפה הרכות? איפה האפשרות לסרב? איפה היכולת לבחור כך או כך?

ובכן, היכולת לבחור קיימת. לא ניתן לקחת אותה, בהחלט לא. הנה, ראו מה קורה בעולמכם, במציאות שרבים מכם שותפים אליה באופן שהוא מודע יותר או פחות - ישנה מלחמה. מה היא מלחמה? היא דרישה מהצד האחר לקחת אחריות ולהשתנות.

אתם בוחרים להיענות לדרישה אבל באופן הפוך לחלוטין מהאופן שבו הדרישה הזאת מבקשת מכם להיות. במקום לדרוש מעצמכם שינוי, אתם דורשים אותו מאחרים. כתוצאה מכך בני אדם נלחמים זה בזה, נאבקים, מתווכחים, רבים, בהחלט. הדבר מקצין עד מאוד, ואתם בהחלט יכולים לבחור להמשיך כך, להמשיך לריב, להתווכח, להיאבק, להמשיך להילחם, בהחלט. בני אדם יכולים לבחור בכך, אבל הבינו את הקשר בין אותה הדרישה שאנו מתארים לבין המציאות אותה אתם מכירים.

כאשר אתם בוחרים לבחור להפנות גב לאותה בקשה, לאותה דרישה פנימית, לבעלות בית של אהבה, אתם יוצרים מלחמה. זה חלק ממה שמתרחש בזמן זה בעולמכם. ישנה הפניית גב לדרישה זו והתעקשות למצוא מה לא בסדר ומי לא בסדר, התעקשות להתעלם, להדחיק, התעקשות שמה שהיה הוא מה שיהיה ומתוך זה להמשיך במלחמה שהייתה ואולי גם תהיה. זה מה שקורה.

להפנות עורף או להיכנע

אתם בהחלט יכולים להתנחם, אם אפשר להגדיר זאת כך, בחופש הבחירה. הוא קיים. כשם שאתם יכולים לבחור כך, אתם יכולים לבחור כך. אתם יכולים להפנות עורף וגב לדרישה זו או להיכנע לה, בהחלט. להמשיך להתעקש שאתם לא בסדר או להסכים לאהוב את עצמכם. אתם יכולים לבחור בין זה לזה.

אנו לא רואים בחירה אחרת, אין בחירה אחרת, לא הייתה וגם לא תהיה, שכן כל הבחירות כולן של בני אדם ניתנות לתיאור ולתמצות באופן שאנו עושים כעת. זו הבחירה בין להמשיך להיות לא בסדר לבין להיפתח לאהבה חדשה, לאפשרות חדשה לחוות את עצמכם ולהיות מי שאתם. זאת תמיד הבחירה בין קורבנות לבעלות בית, בין לא בסדר לבין אהבה.

כעת כל זה מגיע פעם נוספת, מתהווה פעם נוספת. אפשר לומר כי זה עומק חדש או גובה חדש, אבל בכל מקרה יש פה מאפיין של חד משמעיות, בכל מה שקורה. הדרישה היא חד משמעית, בהחלט. החד משמעיות של הדרישה יוצרת מפץ, שכן אי אפשר להמשיך כפי שהיה. התודעה המצומצמת חייבת להתרחב, ויש כאמור את אותה מלחמה שעומדת מנגד, שיוצרת כמו הכרזה אשר מנסה לסלק מהשטח את האהבה.

להרגיש בנוח בממלכת האהבה

הבינו כי כך הדברים פועלים וזוהי הבחירה. אתם אינכם מרגישים בנוח במלואכם בממלכת האהבה. חשוב להבין זאת, שהדבר אליו אתם מייחלים הוא גם פעמים רבות המקום בו אתם אינכם מרגישים לגמרי בנוח.

ההתרווחות המתאפשרת בממלכת האהבה היא זרה לכם באופן פיזי ורגשי. אתם רגילים להיות מכווצים, אתם רגילים להיות דרוכים, אתם רגילים לחפש אשמים ולהצביע על בעיות. כאשר אתם נכנסים לממלכת האהבה, בכל זה אין צורך. אתם מוצאים את עצמכם בהתרווחות שאתם אינכם מורגלים בה, שמרגישה זרה עד מאוד.

האהבה יכולה להביא איתה תחושה עמוקה ודומיננטית של זרות, וזו איננה הרגשה נעימה. אתם מייחלים לזה, להוריד הגנות, להרפות מהנשק ולנוח, אבל כשזה קורה הזרות היא כה גדולה לעתים, שהספק מתחיל לדבר בתוכם, עד שאתם נסוגים מאותה הממלכה.

הספק אומר שמהו בוודאי לא בסדר, שבוודאי עובדים עליכם, שבוודאי הדברים לא יכולים להיות כל כך טובים. משהו בוודאי חייב להיות שגוי, משהו בוודאי חייב להיות לא נכון, ישנה בוודאי איזושהי רמאות או אחיזת עיניים, מישהו בוודאי עומד מאחורי כל זה, ואתם לא יכולים פשוט לבטוח ולהסיר הגנות וחומות. זה לא אפשרי. פשוט לא אפשרי. לכן אתם נסוגים מהממלכה הזו, פעם אחר פעם. לעתים מאפשרים לעצמכם לבקר בה בתדירות יותר גבוהה, אולי אפילו לשכור בית באותה ממלכה ומדי פעם להגיע אליה, לבקר בה בסופי שבוע, אולי לפעמים לפרקי זמן יותר ארוכים, לאט לאט מסתגלים אליה, אבל בשלב מסוים אתם נסוגים ממנה, משום שהיא איננה אפשרית עבור התפיסה הרגשית שלכם, היא איננה הגיונית והיא איננה מקום בטוח להיות בו.

זו הסיבה שבגללה הפחד ממשיך להיות חבר טוב של בני אדם, יועץ נאמן, בהחלט. זאת משום שבני האדם ממשיכים להאמין למה שהוא אומר, שכדאי להישאר בדריכות, שכדאי להישאר בעמידה על המשמר, שכדאי להישאר מכווצים, שכדאי להתרכז במה לא בסדר כדי לוודא שלא יהיו הפתעות שליליות, שלא יקרה משהו נורא ואיום.

כאשר עולה הדרישה שכזו מהמעמקים של בני האדם, מהאלוהי שבבני האדם, קופץ מיד הפחד ואומר 'בשום פנים ואופן לא'. כך נוצרות מלחמות, לא רק בין עמים אלא גם בין אנשים ובתוך אנשים, בינם לבין עצמם. זה מה שקורה בזמן זה. זה קרה באותה המלחמה אשר החלה ונפסקה לעת עתה, אבל זה ממשיך להיות בתוך בני אדם. אפשר בהחלט לומר כי אתם נמצאים במלחמה, במלחמה באהבה שאותה אתם מבקשים לעצמכם, שאותה אתם מבקשים להיות, שאליה אתם מבקשים לחזור.

מה עושים עם המלחמה?

אז מה עושים עם כל זה? מה עושים? זו השאלה שמרבית בני האדם שואלים אותנו, ואם לא רק אותנו, אז גם אחרים ואת עצמם, מחפשים תשובה לשאלה, אז מה עושים?

כאשר אתם מבינים מה לא בסדר, אתם מחפשים לדעת מה לעשות. אם אתם שומעים את המילים שלנו, זו בהחלט עשויה להיות התגובה. 'אם אני במלחמה, אז מה אני עושה? איך יוצאים ממנה? איך יוצרים שלום?'

כדי ליצור שלום במקום בו ישנה מלחמה חשוב להבין ויותר מכך לקבל את העובדה שחלק בכם מזהה באהבה, מזהה את האהבה בתור בעיה, מזהה את האהבה בתור

סכנה. חשוב להכיר בקיומו של חלק זה. לא למהר לפסול אותו, לא למהר להדחיק אותו או לפתור אותו, להיפטר ממנו, אלא להכיר בקיומו ולהבין כי חלק זה בכם הוא תולדה של חוויות רבות עד מאוד שחוויתם בכל מסע הנשמה בעולם זה של בני האדם.

הריפוי של חלק זה הוא אינו קל והוא אינו מהיר. הוא גם לא התחיל היום עבור רבים מכם, אבל הוא גם לא יסתיים מחר. ראו בכל זה שלב בתהליך, כפי שאמרנו קודם, ולא משהו אשר צריך להשתנות מיד. הכירו בקיומה של אותה תפיסה רגשית שאומרת 'אהבה היא סכנה'. הביאו ריפוי בדרכים שאתם מכירים ובכלים שאתם מכירים לזיכרונות ולכאבים היוצרים את התפיסה הזו, את ההתנגדות הזו, ומחזקים את כוחו של הפחד.

איננו יודעים כיצד להמחיש זאת, אז אנו נאמר בפשטות כי התפיסה המניעה אתכם, לפיה האהבה היא סכנה, היא תולדה של אי הבנה עמוקה מאוד, של תרגום לא נכון של מצבים.

אנו יכולים לומר שהאהבה הייתה תמיד והיא תהיה תמיד הבית שלכם. גם כעת אתם נמצאים בבית. גם אם אתם תופסים את האהבה כמקום רחוק מכם, שאתם מבקרים בו מדי פעם ושאר הזמן אתם מקיפים את עצמכם בפחד שיגן עליכם, גם אם זאת התודעה שלכם כרגע, כל זה מתקיים בשדה של אהבה. כלומר, האהבה מכילה את ההתנגדות אליה ואת אותו פיצול שאתם תופסים ולפיו אתם חיים. כל הפיצול אותו תיארו קודם מתקיים כולו בשדה של אהבה.

אם אתם יכולים לרגע קט לקחת כמו צעד לאחור מתוך התודעה האנושית הרגילה ולחוות את העולם כולו מהתודעה האלוהית, הרי שזה מה שתחוו: כיצד האהבה מאפשרת מרחב שבו האהבה נשכחת והופכת לאויב כדי שתוכלו להיזכר שהכול הוא אהבה, כולל הפחד, כולל הכאב, כולל כל מה שאתם מרגישים וכל מי שאתם כעת.

הביאו מרפא לאותו החלק אשר תופס את האהבה כסכנה, אשר מנסה להתרחק ממנה, בהחלט. רפאו כאבים, רפאו זיכרונות, כדי לאפשר לעצמכם להרפות יותר בזרועותיה של האהבה. כך תוכלו יותר ויותר לראות את מי שאתם באור שהוא לעתים מוכר ולעתים חדש לגמרי. כיצד הדברים, החלקים, ההיבטים בכם שאתם רגילים לראות כבעיה, הם כולם בעצם ביטוי של אהבה.

אלו הן המילים שלנו לפעם זו.

שמחנו,
אם כך, שלום.

טוהר.